

6.

Na osnovu člana 26. alineja 7. Ustavne povelje državne zajednice Srbija i Crna Gora, donosim

UKAZ

O PROGLAŠENJU ZAKONA O RATIFIKACIJI MEĐUNARODNE KONVENCIJE O SPREČAVANJU AKATA NUKLEARNOG TERORIZMA

("Službeni list SCG - Međunarodni ugovori", br. 002/06 od 12.05.2006)

Prolašava se Zakon o ratifikaciji Međunarodne konvencije o sprečavanju akata nuklearnog terorizma, koji je donela Skupština Srbije i Crne Gore, na sednici od 11. maja 2006. godine.

P br. 272

Beograd, 11. maja 2006. godine

Predsednik Srbije i Crne Gore

Svetozar Marović, s.r.

ZAKON

O RATIFIKACIJI MEĐUNARODNE KONVENCIJE O SPREČAVANJU AKATA NUKLEARNOG TERORIZMA

Član 1

Ratifikuje se Međunarodna konvencija o sprečavanju akata nuklearnog terorizma, koja je sačinjena 13. aprila 2005. godine u NJujorku, u originalu na arapskom, kineskom, engleskom, francuskom, ruskom i španskom jeziku.

Član 2

Tekst Sporazuma u originalu na engleskom jeziku i u prevodu na srpski jezik glasi:

NAPOMENA IZDAVAČA:

Priloge koji su sastavni dio ovog propisa možete pogledati ovdje.

MEĐUNARODNA

KONVENCIJA O SPREČAVANJU AKATA NUKLEARNOG TERORIZMA

Države ugovornice ove konvencije

Imajući u vidu ciljeve i principe Povelje Ujedinjenih nacija u vezi sa održavanjem međunarodnog mira i bezbednosti te unapređenjem dobrosusedskih i prijateljskih odnosa i saradnje među državama,

Pozivajući se na Deklaraciju povodom pedesetogodišnjice Ujedinjenih nacija od 24. oktobra 1995,

Priznajući pravo svih država da razvijaju i primenjuju nuklearnu energiju u miroljubive svrhe i njihove legitimne interese u potencijalnim koristima koji će proizlaziti iz miroljubive primene nuklearne energije,

Imajući u vidu Konvenciju o fizičkoj zaštiti nuklearnog materijala iz 1980,

Duboko zabrinuti zbog eskalacije terorističkih dela u svim oblicima i manifestacijama po čitavom svetu,

Pozivajući se na Deklaraciju o merama za eliminaciju međunarodnog terorizma u prilogu Rezolucije generalne skupštine 49/60 od 9. decembra 1994, u kojoj, između ostalog, države članice Ujedinjenih nacija ponovo potvrđuju svoju bezrezervnu osudu svih terorističkih akata, metoda i prakse kao kriminalnih i neopravdanih, bez obzira na to gde i sa čije strane bili počinjeni, uključujući one koji ugrožavaju prijateljske odnose među državama i narodima i prete teritorijalnom integritetu i bezbednosti država,

Konstatujući da je Deklaracija takođe ohrabrila države da hitno izvrše pregled obima postojećih međunarodnih pravnih odredbi o prevenciji, suzbijanju i eliminaciji terorizma u svim njegovim oblicima i manifestacijama, s ciljem osiguravanja sveobuhvatnog pravnog okvira koji će obuhvatiti sve aspekte ove stvari,

Pozivajući se na Rezoluciju Generalne skupštine 51/210 do 17. decembra 1996, i Deklaracije koja dopunjava Deklaraciju iz 1994. o merama za eliminaciju međunarodnog terorizma koja je u prilogu iste,

Pozivajući se takođe da je, u skladu sa Rezolucijom Generalne skupštine 51/210, osnovan ad hoc komitet koji bi razradio, između ostalog, međunarodnu konvenciju o sprečavanju akata nuklearnog terorizma koja dopunjava postojeće srodne međunarodne instrumente,

Konstatujući da dela nuklearnog terorizma mogu imati za rezultat najozbiljnije posledice i mogu predstavljati pretnju međunarodnom miru i bezbednosti,

Konstatujući takođe da postojeće multilateralne pravne odredbe ne tretiraju adekvatno takve napade,

Uvereni u hitnu potrebu jačanja međunarodne saradnje među državama u stvaranju i usvajanju delotvornih i praktičnih mera za prevenciju takvih terorističkih akata te proganjanju i kažnjavanju njihovih počinitelja,

Konstatujući da se aktivnostima vojnih snaga država rukovodi na osnovu pravila međunarodnog prava van okvira ove konvencije i da isključenje izvesnih akcija iz nadležnosti ove konvencije ne znači toleranciju ili ne ozakonjuje inače nezakonita dela, ili ne sprečava progon prema drugim zakonima,

Dogovorile su se o sledećem:

Član 1

U svrhu ove konvencije:

1. "Radioaktivni materijal" znači nuklearni materijal i ostale radioaktivne supstance koje sadrže nuklide koji se spontano raspadaju (proces praćen emisijom jedne ili više vrsta jonizujućeg zračenja, kao npr. alfa, beta, neutronske čestice i gama zrake) a koje mogu, zbog svojih radioloških ili fisionih svojstava, prouzrokovati smrt, ozbiljne telesne povrede ili značajne štete na imovini ili okolini.

2. "Nuklearni materijal" znači plutonijum, izuzev onog s koncentracijom izotopa koja prelazi 80 posto u plutonijumu-238; uranijum-233; obogaćen izotopom 235 ili 233; uranijum koji sadrži mešavinu izotopa kao što se nalazi u prirodi, osim u obliku rude ili rudnih ostataka; Ili bilo koji materijal koji sadrži jedan ili više gore pomenutih;

Pri tome "uranijum obogaćen izotopima 235 ili 233" znači uranijum koji sadrži izotop 235 ili 233 ili oba u takvom iznosu da odnos zbira ovih izotopa prema izotopu 238 bude veći od odnosa izotopa 235 prema izotopu 238 koji se javlja u prirodi.

3. "Nuklearni objekat" znači:

(a) svaki nuklearni reaktor, uključujući reaktore montirane na plovila, vozila, vazduhoplovi ili kosmičke objekte za primenu kao izvor energije kako bi se pokretala takva plovila, vozila, vazduhoplovi ili kosmički objekti ili u bilo koju drugu svrhu;

(b) svako postrojenje ili sredstvo koje se koristi za proizvodnju, skladištenje, preradu ili transport radioaktivnog materijala.

4. "Uređaj" znači:

(a) svaki nuklearni eksplozivni uređaj; ili

(b) svaki uređaj koji raspršuje radioaktivni materijal ili emituje zračenje koje može, zbog svojih radioloških svojstava, prouzrokovati smrt, ozbiljnu telesnu povredu ili značajno oštećenje imovine ili okoline.

5. "Državni ili vladin objekat" uključuje svaki stalni ili privremeni objekat ili sredstvo koje koriste ili angažuju predstavnici države, članovi vlade, zakonodavstvo ili sudstva ili zvaničnici ili službenici države ili bilo koje javne vlasti ili subjekti ili zaposleni ili zvaničnici neke međuvladine organizacije u vezi sa svojim službenim dužnostima.

6. "Vojne snage države" znači oružane snage države koje su organizovane, obučene i opremljene prema svojim unutrašnjim propisima s primarnim ciljem nacionalne odbrane ili bezbednosti i lica koja deluju kao podrška ovih oružanih podsnaga koja su pod njihovim formalnim zapovedništvom, kontrolom i odgovornošću.

Član 2

1. Svako lice čini krivično delo u smislu ove konvencije ako to lice nezakonito i namerno:

(a) poseduje radioaktivni materijal ili izrađuje ili poseduje uređaj:

(i) s namerom da prouzrokuje smrt ili tešku telesnu povredu; ili

(ii) s namerom da prouzrokuje značajno oštećenje imovine ili životne sredine;

(b) na bilo koji način koristi radioaktivni materijal ili uređaj, ili koristi ili oštećuje nuklearne objekte na način koji oslobađa ili postoji opasnost da oslobodi radioaktivni materijal:

(i) s namerom da prouzrokuje smrt ili tešku telesnu povredu,

(ii) s namerom da prouzrokuje značajno oštećenje imovine ili okoline, ili

(iii) s namerom da prisili fizičko ili pravno lice, međunarodnu organizaciju ili državu da učini ili se suzdrži od činjenja neke radnje.

2. Svako lice takođe čini krivično delo ako to lice:

(a) preti, u okolnostima koje ukazuju na verodostojnost pretnje, da će počiniti krivično delo navedeno u stavu 1(b) ovog člana; ili

(b) zahteva nezakonito i namerno radioaktivni materijal, uređaj ili nuklearni objekat putem pretnje, u okolnostima koje ukazuju na ozbiljnost pretnje, ili primenom sile.

3. Svako lice takođe čini krivično delo ako to lice pokuša izvršenje dela navedenog u stavu 1. ovog člana.

4. Svako lice takođe čini krivično delo ako to lice:

(a) učestvuje kao saučesnik u delu navedenom u st. 1, 2. ili 3. ovog člana; ili

(b) organizuje ili upućuje druge da čine delo navedeno u st. 1, 2. ili 3. ovog člana; ili

(c) na bilo koji drugi način doprinosi izvršenju jednog ili više dela navedenih u st. 1, 2. ili 3. ovog člana od strane grupe lica koji deluju sa zajedničkim ciljem; takav doprinos se smatra namernim i učinjen s ciljem nastavljanja opšte kriminalne aktivnosti ili s ciljem te grupe ili se čini uz saznanje o nameri grupe da počinio odnosno krivično delo ili dela.

Član 3

Konvencija se neće primenjivati kad se krivično delo učini u okviru jedne države, kada su navodni učinilac i žrtve državljanji te države, kada se navodni učinilac nalazi na teritoriji te države i kada ni jedna druga država nema osnove da primeni nadležnost prema članu 9. st. 1. ili 2. osim što će se odredbe čl. 7, 12, 14, 15, 16. i 17. prema potrebi, primenjivati u tim slučajevima.

Član 4

1. Ništa u ovoj konvenciji neće uticati na druga prava, obaveze i odgovornosti država i pojedinaca prema međunarodnom pravu, posebno ciljevima i načelima Povelje Ujedinjenih nacija i međunarodnog humanitarnog prava.
2. Aktivnosti oružanih snaga tokom oružanog sukoba, onako kako se ti pojmovi definišu prema međunarodnom humanitarnom pravu, koje su regulisane tim pravom, a ne ovom konvencijom, kao i aktivnosti koje preduzimaju vojne snage države pri vršenju njihovih službenih dužnosti, u onoj meri u kojoj ih regulišu druga pravila međunarodnog prava, nisu regulisane ovom konvencijom.
3. Odredbe stava 2. ovog člana neće se tumačiti kao odobravanje ili ozakonjivanje inače nezakonitih dela, niti će sprečiti gonjenje prema drugim zakonima.
4. Ova se konvencija ne odnosi, niti se može tumačiti kao da se odnosi, ni na koji način, na pitanje zakonitosti primene ili pretnje primenom nuklearnog oružja od strane država.

Član 5

Svaka država ugovornica će usvojiti one mere koje mogu biti potrebne:

(a) da utvrdi kao krivična dela prema svom nacionalnom zakonodavstvu ona dela koja su utvrđena u članu 2;

(b) da ta dela učini kažnjivim pomoću odgovarajućih kazni koje uzimaju u obzir ozbiljan karakter ovih dela.

Član 6

Svaka država ugovornica će usvojiti one mere koje bi mogle biti potrebne, uključujući, kad je to pogodno, domaće zakonodavstvo, kako bi osigurala da se krivična dela u okviru ove konvencije, posebno kad im je namera ili su sračunata na to da proizvedu stanje straha u javnosti ili grupi lica ili posebnih lica, kada se ne mogu ni u kojim okolnostima opravdavati uzimanjem u obzir političke, filozofske, ideološke, rasne, etničke, religijske ili bilo koje slične prirode te se kažnjavaju kaznama koje su u skladu s njihovim ozbiljnim karakterom.

Član 7

1. Države ugovornice će sarađivati putem:

(a) preduzimanja svih izvodljivih mera, uključujući, ako je to potrebno, prilagođavanje njihovog nacionalnog zakonodavstva, kako bi sprečile i suprotstavile se pripremama na svojoj državnoj teritoriji za činjenje u okviru ili izvan svoje teritorije krivičnih dela navedenih u članu 2, uključujući mere zabrane na njihovim državnim teritorijama ilegalnih aktivnosti lica, grupa i organizacija koje ohrabruju, podstiču,

organizuju, svesno finansiraju ili svesno pružaju tehničku pomoć ili informacije ili se uključuju u izvršenje tih dela;

(b) razmene tačnih i potvrđenih informacija u skladu s njihovim nacionalnim zakonodavstvom na način i u skladu sa uslovima koji su ovde predviđeni, a koordinirajući administrativne i druge mere koje se prema potrebi preduzimaju kako bi se otkrila, sprečila, suzbila i istražila krivična dela navedena u članu 2. i takođe kako bi se pokrenuli krivični postupci protiv lica za koja se sumnja da su počinila ta krivična dela. Država ugovornica će posebno preduzeti odgovarajuće mere kako bi bez odlaganja obavestila druge države koje se spominju u članu 9. u pogledu počinjenih krivičnih dela navedenih u članu 2. kao i pripremama da se takva krivična dela učine o kojima postoje saznanja, i takođe da obavesti, kad je to moguće, međunarodne organizacije.

2. Države ugovornice će preduzeti odgovarajuće mere u skladu sa svojim nacionalnim zakonodavstvom da sačuvaju tajnost takvih eventualnih poverljivih podataka koje prime na osnovu odredbi ove konvencije od druge države ugovornice ili učesćem u aktivnostima koje se vrše u cilju primene ove konvencije. Ako države ugovornice pribave poverljive podatke međunarodnim organizacijama, preduzeće se koraci kako bi se osiguralo da poverljivost takvih informacija bude zaštićena.
3. Države ugovornice neće biti u obavezi na osnovu ove konvencije da pružaju bilo kakve informacije koje ne smeju da pružaju u skladu sa nacionalnim zakonodavstvom ili kojima se ugrožava bezbednost dotične države ili fizička zaštita nuklearnog materijala.
4. Države ugovornice će informisati generalnog sekretara Ujedinjenih nacija o svojim nadležnim organima i koordinatorima za vezu odgovornima za slanje i primanje podataka koji se odnose na ovaj član. Generalni sekretar Ujedinjenih nacija će preneti takve informacije u vezi s nadležnim organima i koordinatorima za vezu svim državama ugovornicama i Međunarodnoj agenciji za atomsku energiju. Takvi organi i koordinatori za vezu moraju biti stalno dostupni.

Član 8

U cilju sprečavanja krivičnih dela predviđenih ovom konvencijom, države ugovornice će učiniti sve napore kako bi usvojile adekvatne mere za zaštitu radioaktivnog materijala, uzimajući u obzir odgovarajuće preporuke i funkcije Međunarodne agencije za atomsku energiju.

Član 9

1. Svaka država ugovornica će preduzeti one mere koje bi mogle biti potrebne da uspostavi svoju nadležnost nad krivičnim delima utvrđenim u članu 2, kad:
 - (a) je delo učinjeno na državnoj teritoriji te države; ili
 - (b) je delo učinjeno na brodu koji plovi pod zastavom te države ili vazduhoplovu koji je bio registrovan prema zakonima te države u vreme kad je delo učinjeno; ili
 - (c) je delo učinio državljanin te države.
2. Država ugovornica može takođe uspostaviti svoju nadležnost nad takvim delom kad:
 - (a) je delo učinjeno protiv državljanina te države; ili
 - (b) je delo učinjeno na državnom ili vladinom objektu te države u inostranstvu, uključujući ambasade ili druga diplomatsko-konzularna predstavništva te države; ili
 - (c) je delo učinilo lice bez državljanstva koje ima uobičajeno boravište na teritoriji te države; ili
 - (d) je delo učinjeno u pokušaju da se prisili ta država da učini ili se suzdrži od činjenja neke radnje;
 - (e) ili je delo učinjeno u vazduhoplovu kojim raspolaže vlada te države.
3. Nakon ratifikacije, prihvatanja, odobrenja ili pristupanja ovoj konvenciji, svaka država ugovornica će obavestiti generalnog sekretara Ujedinjenih nacija o nadležnosti koju je uspostavila prema svom nacionalnom zakonodavstvu u skladu sa stavom 2. ovog člana. U slučaju bilo kakve promene, dotična država ugovornica će odmah obavestiti generalnog sekretara.
4. Svaka država ugovornica će takođe preduzeti one mere koje bi mogle biti potrebne da se uspostavi nadležnost nad krivičnim delima utvrđenim u članu 2. u slučajevima kada je tobožnji učinilac prisutan na njenoj državnoj teritoriji a ona to lice ne izruči bilo kojoj od država ugovornica koje su uspostavile svoju nadležnost u skladu sa st. 1. ili 2. ovog člana.
5. Ova konvencija ne isključuje primenu krivične nadležnosti koju je država ugovornica uspostavila u skladu sa svojim nacionalnim zakonodavstvom.

Član 10

1. Po prijemu informacije da je učinjeno krivično delo navedeno u članu 2. ili je izvršenje dela u toku na teritoriji države ugovornice ili je lice koje je učinilo ili se sumnja da je učinilo takvo delo možda prisutno na njenoj teritoriji, dotična država ugovornica će preduzeti mere koje mogu biti potrebne u skladu sa njenim nacionalnim zakonodavstvom, da istraži činjenice sadržane u takvoj informaciji.
2. Nakon što se uveri da joj okolnosti daju za pravo, država ugovornica na čijoj državnoj teritoriji se nalazi učinilac ili navodni učinilac preduzeće odgovarajuće mere, u skladu sa nacionalnim zakonodavstvom, tako da osigura prisustvo tog lica u svrhu krivičnog gonjenja ili izručenja.
3. Svako lice u vezi s kojim se preduzimaju mere navedene u stavu 2. ovog člana imaće pravo da:
 - (a) stupi odmah u kontakt s najbližim odgovarajućim predstavnikom države čiji je državljanin ili koja je inače ovlašćena da štiti prava tog lica ili, ako je to lice bez državljanstva, države na čijoj državnoj teritoriji to lice ima uobičajeno boravište;
 - (b) da ga poseti predstavnik te države;
 - (c) da bude obavješteno o svojim pravima prema tač. (a) i (b).
4. Prava iz stava 3. ovog člana ostvariće se u skladu sa zakonima i propisima države na čijoj teritoriji se nalazi prekršilac ili navodni prekršilac, pod uslovom da postoji odredba da navedeni zakoni i propisi moraju omogućiti potpuno sprovođenje ciljeva zbog kojih su ustanovljena prava prema stavu 3.
5. Odredbe st. 3. i 4. ovog člana neće ometati pravo bilo koje države ugovornice koja postavlja zahtev za nadležnošću u skladu sa članom 9. stav 1(c) ili 2(c) da pozove Međunarodni komitet Crvenog krsta kako bi stupio u vezu i posetio navodnog učinioca.
6. Kad neka država ugovornica, u skladu sa ovim članom, pritvori neko lice, ona će odmah obavestiti, direktno ili preko generalnog sekretara Ujedinjenih nacija, države ugovornice koje su uspostavile nadležnost u skladu sa članom 9. st. 1. i 2, i ako to smatra preporučljivim, eventualno druge zainteresovane države ugovornice, o činjenici da je to lice u pritvoru i o okolnostima koje opravdavaju stavljanje tog lica u pritvor. Država koja vrši istragu iz stava 1. ovog člana odmah će obavestiti navedene države ugovornice o svojim nalazima uz navođenje da li namerava da vrši jurisdikciju.

Član 11

1. Država ugovornica na čijoj teritoriji se nalazi navodni učinilac će, u slučajevima na koje se primenjuje član 9, ako ne izruči to lice, biti obavezna, bez izuzetka i bez obzira da li je delo učinjeno na njenoj teritoriji, uputiti predmet bez nepotrebnog odlaganja svojim nadležnim organima u svrhu gonjenja, postupajući u skladu sa zakonima te države. Ti organi će doneti svoju odluku na isti način kao u slučaju bilo kojeg drugog ozbiljnog dela prema zakonima te države.
2. Kad god je nekoj državi ugovornici dopušteno prema njenom nacionalnom pravu da izruči ili na neki drugi način preda jednog od svojih državljana samo pod uslovom da to lice bude vraćeno u tu državu radi izdržavanja kazne koja je izrečena kao rezultat sudskog procesa ili postupka za koji je traženo izručenje ili predaja tog lica, a ta država i država koja traži izručenje tog lica se saglase sa tom opcijom i drugim uslovima koje eventualno smatraju prikladnim, takvo uslovno izručenje ili predaja biće dovoljni za izvršenje obaveze predviđene stavom 1. ovog člana.

Član 12

Svakom licu koje se pritvori ili u odnosu na koga se preduzimaju neke druge mere ili postupci u vezi s ovom konvencijom biće zagarantovan pravičan postupak, uključujući uživanje svih prava i garancija u skladu sa zakonom države na čijoj teritoriji se to lice nalazi i važećim odredbama međunarodnog prava, uključujući međunarodno pravo o ljudskim pravima.

Član 13

1. Krivična dela navedena u članu 2. smatraće se delima za koje je predviđeno izručenje u bilo kojem sporazumu o ekstradiciji koji postoji između bilo kojih država ugovornica pre stupanja na snagu ove konvencije. Države ugovornice se obavezuju da takva dela uključe kao dela koja dozvoljavaju izručenje u svakom sporazumu o ekstradiciji koji one budu kasnije zaključile.
2. Kad neka država ugovornica koja uslovljava ekstradiciju postojanjem ugovora primi zahtev za izručenje od druge države ugovornice s kojom nema ugovor o ekstradiciji, država od koje je to traženo može, po svom nahođenju, smatrati ovu konvenciju pravnom osnovom za izručenje u pogledu dela navedenih u članu 2. Izručenje podleže drugim uslovima predviđenim pravnim sistemom države od koje je ono traženo.

3. Države ugovornice koje ne uslovljavaju izručenje postojanjem ugovora priznaće dela navedena u članu 2. kao dela koja mogu dovesti do izručenja između njih, pod uslovima predviđenim pravnim sistemom države od koje je zatraženo izručenje.
4. Ako je to potrebno, dela navedena u članu 2. biće tretirana u svrhu izručenja među državama ugovornicama kao da su ista učinjena ne samo na mestu gde su se dogodila, nego i na teritoriji država koje su uspostavile nadležnost u skladu s članom 9. st. 1. i 2.
5. Odredbe svih ugovora o ekstradiciji i dogovora među državama ugovornicama u pogledu dela navedenih u članu 2. smatraće se izmenjenim među državama ugovornicama u meri u kojoj one nisu u skladu sa ovom konvencijom.

Član 14

1. Države ugovornice pružiće jedna drugoj najveću moguću pomoć u vezi sa istragom ili krivičnim postupkom ili postupkom izručenja vođenim u pogledu krivičnih dela navedenih u članu 2, uključujući pomoć u pribavljanju dokaza koje imaju na raspolaganju za te postupke.
2. Države ugovornice će izvršavati svoje obaveze iz stava 1. ovog člana u vezi sa eventualnim ugovorima ili drugim sporazumima o uzajamnoj pravnoj pomoći koji među njima mogu postojati. U odsustvu takvih ugovora ili sporazuma, države ugovornice će pružiti jedna drugoj pomoć u skladu sa svojim nacionalnim zakonodavstvom.

Član 15

Nijedno od krivičnih dela navedenih u članu 2. neće se smatrati, u svrhu izručenja ili uzajamne pravne pomoći, političkim krivičnim delom ili delom koje je povezano sa političkim krivičnim delom ili delom koje je inspirisano političkim motivima. Prema tome, zahtev za izručenje ili za uzajamnom pravnom pomoći koji se zasniva na takvom delu ne bi se smeo odbiti isključivo zbog toga što se radi o političkom krivičnom delu ili delu koje je povezano sa političkim krivičnim delom ili delom inspirisanim političkim motivima.

Član 16

Ništa u ovoj konvenciji neće se tumačiti tako da nameće obavezu izdavanja ili uzajamnog pružanja pravne pomoći ako država ugovornica od koje se to traži ima osnovane razloge da veruje da je zahtev za izdavanjem radi krivičnih dela navedenih u članu 2. ili za uzajamnom pravnom pomoći u pogledu takvih dela, podnet u svrhu krivičnog gonjenja ili kažnjavanja lica po osnovu rase, veroispovesti, nacionalnosti, etničkog porekla ili političkog uverenja ili da bi udovoljavanje zahtevu dovelo do toga da se ugrozi položaj tog lica iz bilo kojeg od ovih razloga.

Član 17

1. Lice koje je pritvoreno ili izdržava kaznu na teritoriji jedne od država ugovornica čije se prisustvo traži u drugoj državi ugovornici radi svedočenja, prepoznavanja ili obezbeđivanja pomoći na neki drugi način radi pribavljanja dokaza za istragu ili krivičnog gonjenja dela prema ovoj konvenciji, može se transferisati ako se ispune sledeći uslovi:
 - (a) ako to lice slobodno i svesno da svoj pristanak; i
 - (b) ako se nadležni organi obeju država saglase, a uslovi su takvi da ih obe države smatraju odgovarajućima.
2. Za potrebe ovog člana:
 - (a) država u koju se lice transferiše imaće ovlašćenje i obavezu da lice koje se transferiše drži u pritvoru, osim ako drugačije nije traženo ili odobreno od strane države iz koje je to lice transferisano;
 - (b) država u koju se lice transferiše će bez odlaganja izvršiti svoju obavezu vraćanja lica u pritvor države iz koje je to lice transferisano kako je unapred dogovoreno, ili kako je inače dogovoreno, od strane nadležnih organa obeju država;
 - (c) država u koju se lice transferiše neće zahtevati od države iz koje se lice transferiše da pokrene postupak izručenja radi povratka tog lica;
 - (d) licu koje se transferiše u rok izdržavanja kazne u državi iz koje se transferiše biće uračunato vreme provedeno u pritvoru u državi u koju se transferiše.
3. Ukoliko se država ugovornica iz koje se lice transferiše u skladu s ovim članom sa tim saglasi, to lice, bez obzira na svoje državljanstvo, neće biti krivično gonjeno ili zadržano u pritvoru ili podvrgnuto bilo kakvom ograničavanju svoje lične slobode na teritoriji države u koju se to lice transferiše u pogledu postupaka ili uverenja pre svog odlaska sa teritorije države iz koje se to lice transferiše.

Član 18

1. Nakon zaplene ili drugog načina preuzimanja kontrole nad radioaktivnim materijalom, uređajima ili nuklearnim objektima, nakon što je krivično delo iz člana 2. učinjeno, država ugovornica u posedu istih će:
 - (a) preduzeti mere za osiguranje da radioaktivni materijal, uređaj ili nuklearni objekat bude bezopasan;
 - (b) osigurati da se nuklearni materijal drži u skladu sa zaštitnim merama Međunarodne agencije za atomsku energiju; i
 - (c) obratiti pažnju na preporuke za fizičku zaštitu i zdravstvene i sigurnosne standarde koje je objavila Međunarodna agencija za atomsku energiju.
2. Po završetku postupaka povezanih s krivičnim delom navedenim u članu 2. ili ranije ako se to zahteva međunarodnim pravom, radioaktivni materijal, uređaj ili nuklearni objekat treba vratiti, nakon konsultacija (posebno, u vezi sa načinom vraćanja i skladištenja) zajedno sa državama ugovornicama kojih se to tiče, državi ugovornici kojoj to pripada, državi ugovornici čiji je državljanin ili rezident fizičko ili pravno lice koje poseduje takav radioaktivni materijal, uređaj ili objekat, ili državi ugovornici sa čije teritorije su oni bili ukradeni ili na neki drugi način nezakonito pribavljeni.
3. (a) Kad je državi ugovornici zabranjeno nacionalnim ili međunarodnim pravom da vrati ili prihvati takav radioaktivni materijal, uređaj ili nuklearni objekat ili kad se odnosne države ugovornice saglase, prema stavu 3(b) ovog člana, država ugovornica u posedu radioaktivnog materijala, uređaja ili nuklearnog objekta će nastaviti da preduzima korake opisane u stavu 1. ovog člana; takav radioaktivni materijal, uređaji ili nuklearni objekti treba da se upotrebe isključivo u miroljubive svrhe;
 - (b) Ako je protivzakonito da država ugovornica koja je u posedu radioaktivnog materijala, uređaja ili nuklearnih objekata da poseduje takav materijal, uređaje ili objekte, ta država će se postarati da oni budu stavljeni što pre u posed države u kojoj je takvo posedovanje zakonito i koja je, kad je to potrebno, dala garancije u skladu sa zahtevima iz stava 1. ovog člana u konsultacijama sa tom državom, kako bi se oni učinili neškodljivim; takav radioaktivni materijal, uređaji ili nuklearni objekti biće korišćeni isključivo u miroljubive svrhe.
4. Ako radioaktivni materijal, uređaji ili nuklearni objekti na koje se poziva st. 1. i 2. ovog člana ne pripadaju bilo kojoj od država ugovornica ili državljaninu ili rezidentu države ugovornice i nisu ukradeni ili na neki drugi način nezakonito pribavljeni sa teritorije države ugovornice, ili ako nijedna država nije spremna da primi takve objekte prema stavu 3. ovog člana, posebna odluka u vezi sa njihovim raspolaganjem će, prema stavu 3(b) ovog člana, biti doneta nakon konsultacije između odnosnih država i eventualnih relevantnih međunarodnih organizacija.
5. Za potrebe st. 1, 2, 3. i 4. ovog člana, država ugovornica u posedu radioaktivnog materijala, uređaja ili nuklearnog objekta može tražiti pomoć i saradnju drugih država ugovornica, posebno zainteresovanih država ugovornica, i eventualnih relevantnih međunarodnih organizacija, posebno Međunarodne agencije za atomsku energiju. Države ugovornice i relevantne međunarodne organizacije podstiču se da pružaju maksimalno moguću pomoć u skladu sa ovim stavom.
6. Države ugovornice koje su uključene u raspolaganje ili zadržavanje radioaktivnih materijala, uređaja ili nuklearnog objekta prema ovom članu će obavestiti generalnog direktora Međunarodne agencije za atomsku energiju o načinu na koji se postupilo s takvim objektom ili o načinu na koji je on zadržan. Generalni direktor Međunarodne agencije za atomsku energiju će takve informacije dostaviti drugim državama ugovornicama.
7. U slučaju eventualnog obaveštavanja u vezi sa prekršajem navedenim u članu 2, ništa u ovom članu neće ni na koji način uticati na pravila međunarodnog prava koja se tiču odgovornosti za nuklearnu štetu, ili druga pravila međunarodnog prava.

Član 19

Država ugovornica u kojoj se navodni prekršilac krivično goni će, u skladu sa svojim nacionalnim pravom i važećim procedurama, obavestiti o konačnom ishodu postupka generalnog sekretara Ujedinjenih nacija, koji će tu informaciju dostaviti ostalim državama ugovornicama.

Član 20

Države ugovornice će obaviti međusobne konsultacije bilo direktno ili preko generalnog sekretara Ujedinjenih nacija, uz pomoć međunarodnih organizacija prema potrebi, radi osiguravanja efikasne primene ove konvencije.

Član 21

Države ugovornice će izvršavati svoje obaveze prema ovoj konvenciji na način koji je u skladu sa principima suverene jednakosti i teritorijalnog integriteta država i nemešanja u unutrašnje poslove drugih država.

Član 22

Ništa u ovoj konvenciji ne daje pravo nekoj državi ugovornici da na teritoriji druge države ugovornice vrši jurisdikciju i obavlja druge funkcije koje su isključivo rezervisane za organe te druge države ugovornice na osnovu njenog unutrašnjeg prava.

Član 23

1. Svaki spor između dve ili više država ugovornica u vezi sa tumačenjem ili primenom ove konvencije koji ne bude mogao biti rešen pregovorima u razumnom vremenskom roku biće, na zahtev jedne od njih, podnet na arbitražu. Ako, u roku od šest meseci od datuma predaje zahteva za arbitražu, strane nisu u stanju da se sporazumeju o organizovanju arbitraže, bilo koja od ovih strana može spor uputiti Međunarodnom sudu pravde, podneskom, u skladu sa Statutom Suda.
2. Svaka država može, u vreme potpisivanja, ratifikacije, prihvatanja ili odobravanja ove konvencije ili njenog pristupanja, izjaviti da se ne smatra obaveznom prema stavu 1. ovog člana. Stav 1. neće biti obavezujući za druge države ugovornice u odnosu na onu državu ugovornicu koja je stavila takvu rezervu.
3. Svaka država koja je izjavila rezervu u skladu sa stavom 2. ovog člana može u bilo koje vreme povući tu rezervu obaveštavanjem generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

Član 24

1. Ova konvencija je otvorena za potpisivanje svim državama od 14. septembra 2005. do 31. decembra 2006. u sedištu Ujedinjenih nacija u NJujorku.
2. Ova konvencija podleže ratifikaciji, prihvatanju ili odobrenju. Instrumenti o ratifikaciji, prihvatanju ili odobrenju deponuju se kod generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.
3. Ova konvencija je otvorena za pristupanje svim državama. Instrument o pristupanju deponuje se kod generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

Član 25

1. Ova konvencija stupa na snagu tridesetog dana od datuma deponovanja dvadeset drugog instrumenta o ratifikaciji, prihvatanju, odobrenju ili pristupanju kod generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.
2. Za svaku državu koja ratifikuje, prihvati, odobri ili pristupi Konvenciji nakon polaganja dvadeset drugog instrumenta o ratifikaciji, prihvatanju, odobrenju ili pristupanju, Konvencija stupa na snagu tridesetog dana nakon što ta država deponuje instrument o ratifikaciji, prihvatanju, odobrenju ili pristupanju.

Član 26

1. Država ugovornica može predložiti izmenu i dopunu Konvencije. Predložena izmena i dopuna podnosi se depozitaru, koji će je odmah cirkulisati svim državama ugovornicama.
2. Ako većina država ugovornica zahteva od depozitara da se sazove konferencija kako bi se razmotrile predložene izmene i dopune, depozitar poziva sve države ugovornice da prisustvuju takvoj konferenciji koja će se sazvati najmanje tri meseca posle slanja poziva.
3. Konferencija će uložiti napore da se obezbedi usvajanje izmena i dopuna konsenzusom. Ako to nije moguće, izmene i dopune će se usvojiti dvotrećinskom većinom svih država ugovornica. Svaku izmenu i dopunu koja se usvoji na konferenciji depozitar će odmah cirkulisati svim državama ugovornicama.
4. Izmena i dopuna usvojena prema stavu 3. ovog člana stupa na snagu u odnosu na svaku državu ugovornicu koja deponuje svoj instrument o ratifikaciji, prihvatanju, pristupanju ili odobrenju izmene i dopune tridesetog dana od datuma kad dve trećine država ugovornica deponuje svoj odgovarajući instrument. Nakon toga, izmena i dopuna stupa na snagu u odnosu na svaku državu ugovornicu tridesetog dana od datuma na koji ta država deponuje odgovarajući instrument.

Član 27

1. Svaka država ugovornica može otkazati ovu konvenciju pismenim obaveštenjem upućenim generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija.
2. Otkaz proizvodi dejstvo nakon godinu dana od datuma prijema obaveštenja od strane generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

Član 28

Original ove konvencije, čiji su arapski, kineski, engleski, francuski, ruski i španski tekst jednako verodostojni, deponovaće se kod generalnog sekretara Ujedinjenih nacija, koji će overene kopije poslati svim državama.

Član 3

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u "Službenom listu SCG - Međunarodni ugovori".